

EN LLUITA PERMANENT PER L'ESCOLA PÚBLICA VALENCIANA*

M. Ángeles Llorente Cortés, directora de l'Escola de Formació Sindical Melchor Botella (Intersindical Valenciana),
Federació de MRP del PV
Vicent Mauri, STEPV - Intersindical Valenciana

Protestar, manifestar-se, combatre amb tots els mitjans al nostre abast les retallades en l'educació pública ha de ser una prioritat fonamental per a totes les persones que encara creiem en l'educació com a factor de canvi, de progrés i de transformació social. Ni una sola persona de bé pot quedar-se callada davant la magnitud de l'atac dels anomenats "mercats". Un atac que no només afecta la universalitat i gratuïtat del sistema educatiu, sinó que posa en risc els pilars de la democràcia, de la igualtat, de la justícia i de la veritat.

Però no ens enganyem, això no comença ara, des de fa més

d'una dècada, es van produir atacs sistemàtics al caràcter públic de l'educació, creant les condicions necessàries per a la privatització, no només del sistema, sinó de les ments i de les consciències de la ciutadania. Primer ens fan creure que el sistema públic no funciona (recordem els falsos discursos de violència i autoritat a les aules, de llibertat d'elecció, d'idearis educatius, d'eficàcia i de competitivitat... etc.) i després ho privatitzen per construir un vast negoci amb l'educació i la formació.

Al País Valencià, tenim llarga experiència sobre el tema. I a més podem presumir que de manera més o menys ininterrom-

puda al llarg de gairebé 20 anys, l'STEPV i els MRP hem participat molt activament en la Plataforma en Defensa de l'Ensenyament Públic, amb la qual s'han canalitzat moltes de les nostres protestes i propostes.

"...seguint la seva homòloga Esperanza Aguirre, s'inventen els CIS, Centres d'Iniciativa Social, eufemisme descarat i groller per a regalar sòl públic a empreses privades..."

Recordem que la despesa pública en educació a la nostra comunitat era, el 2009, el 5% del PIB, mentre la Plataforma en Defensa de l'Ensenyament Públic porta reivindicant el 7% des de fa més de 20 anys. Durant els 8 anys de govern del Partit Popular, els concerts amb entitats privades han augmentat en tots els trams educatius, fregant ja el 50% de l'oferta educativa en l'ensenyament obligatori. La tendència privatitzadora s'estén cada vegada més, ara ja amb llum i taquígrafs (el president Fabra advoca clarament per ella) i les retallades es multipliquen. Menys diners per al funcionament general dels centres, eliminació de programes de suport, menys diners per a formació docent, amenaça de tancar centres de formació del professorat, intent d'eliminar les línies en valencià, eliminació de desdoblaments i un llarg etcètera que posa en perill la qualitat del sistema educatiu públic.

Convé saber que en data de setembre de 2011, més de 19.000 alumnes continuen escolaritzats en 900 barracons, tot i que es lliurà una descomunal batalla, després de la promulgació de la LOGSE, per a la construcció de tots els IES necessaris. L'escàndol de CIEGSA (empresa privada encarregada de construir centres per mandat de la Conselleria), enorme forat negre que s'ha empassat milions i milions de diners públics, no ha fet reflexionar els polítics del PP del PV que ara, seguint la seva homòloga Esperanza Aguirre, s'inventen els CIS, Centres d'Iniciativa Social, eufemisme descarat i groller per a regalar sòl públic a empreses privades, per a

fer negoci amb l'educació allà on precisament hi ha dèficit de places escolars.

I això en nom de la llibertat. Quina llibertat tindran les famílies dels barracons per portar els seus fills a un centre públic? Quina llibertat han tingut fins ara per a triar un centre en condicions? Quina llibertat té la filla d'una família en atur per a anar a una escola d'elit? I més enllà de tanta falsedat ens preguntam: ¿l'infant, té alguna llibertat? Es garanteix el seu dret a la igualtat d'oportunitats i a rebre una educació de qualitat que no

adoctrini i preservi la seva capacitat de judici i decisió? Sembla obvi que no, perquè no hi ha llibertat sense justícia social, no hi ha llibertat sense igualtat de drets per a tothom.

Tampoc no hem d'oblidar que la Conselleria d'Educació del PV en els anys de govern del PP no ha construït ni una sola escola infantil pública, i a més va deixar perdre el 50% d'11.424.709 euros el 2008, 2009 i 2010, que el pla Educa 3

del Govern central, assignava al País Valencià per adequar l'oferta d'educació infantil a la demanda. Si és un fet demostrat que en els primers tres anys de vida es desenvolupen les capacitats bàsiques que condicionaran futurs aprenentatges, la no creació d'escoles infantils públiques, llasta de manera gravíssima el principi d'igualtat d'oportunitats, i és una de les causes fonamentals de les desigualtats que posteriorment detectam en l'alumnat i que condicionen el seu èxit acadèmic.

“...sancions a directores per manifestar opinions legítimes o reivindicar drets bàsics, eliminació de les competències dels consells escolars per a l'elecció de la direcció...”

Al País Valencià vivim la contradicció permanent dels que diuen combatre el “fracàs escolar” i que alhora retallen programes de compensatòria, (s'ha retallat el pressupost en un 40%, dos anys consecutius), redueixen professorat de suport, eliminen desdoblaments, augmenten les ràtios i eliminen línies en valencià. Totes elles mesures, tisorades, que van directament al cor del que hauria de ser l'objectiu més important del sistema educatiu: garantir l'èxit educatiu de tot l'alumnat, la igualtat d'oportunitats.

En els pressupostos per al 2012 de la Generalitat Valenciana la retallada en ensenyament no universitari es xifra en 20 milions d'euros, cosa que suposarà 1.000 llocs de treball menys, el desmantellament dels CEFIREs i dels assessors lingüístics. Si a això hi sumam la retallada dels 400 programes de compensatòria, s'arriba a la xifra de 2.200 professors/es que se n'han anat a l'atur. A formació professional es parla d'un pla de reforç tan raquític que afecta només 80 dels 400 instituts. Raquitisme que va impedir que 16.000 alumnes optassin a FP. És d'una hipocresia sense límits, proclamar la necessitat de formació tècnica dels joves, de competència, d'investigació, mentre es desmantella la formació professional i es retallen els cicles formatius. I per si això fos poc, endarrereixen el pagament a les

universitats públiques (131 milions d'euros), mentre, això si, pugen les taxes, impeding l'accés a les persones amb menys recursos.

Tampoc no podem oblidar que en l'última dècada ha anat minvant la democràcia en els centres escolars: sancions a directors per manifestar opinions legítimes o reivindicar drets bàsics, eliminació de les competències dels consells escolars per a l'elecció de la direcció, privatització de les gestions de transport i menjador, entre d'altres. Especial rellevància mereix l'antidemocràtica reforma del Consell Escolar Valencià que va eliminar de cop la representació dels MRP, va retallar la participació de les famílies, alumnat i professorat i l'augment de la representació de l'Administració, amb el menysprea-

ble objectiu d'eliminar la discrepància.

I és que les polítiques educatives no són més que una part de les polítiques neoliberals d'un capitalisme salvatge que utilitza les crisis com a excuses per a retallar els legítims drets de la ciutadania, mentre els seus mentors, avui anomenats mercats, s'enriqueixen a costa de la pobresa material i educativa d'una majoria de la població enganyada per uns mitjans de comunicació al servei dels grans poders econòmics internacionals que negocien amb la vida (armament) la salut (narcotràfic) i la dignitat (prostitució i tràfic d'éssers humans).

*Aquest text s'ha traduït del castellà. □